

Arrest

nr. 293 131 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 april 2021 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest met nummer 264 484 van 29 november 2021.

Op 11 mei 2023 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/04/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.15/01/2020) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.15/01/2020) dat een oom legaal in Nederland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 11/05/2023 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten

of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende op 2 december 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Op 7 april 2023 werd een beslissing genomen waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoeker als niet-ontvankelijk werd afgewezen. Als motivering wordt gesteld dat verzoeker de retributie niet heeft betaald.

Door verzoeker werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing is mede gebaseerd op de beslissing naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet: "Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 11/05/2023 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af" (stuk 1).

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht kort na de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Irak. Hij werd geboren als soennitische moslim op [...] juli 1994 in Zakho (Koerdische Autonome Regio, KAR). Hij ging slechts één jaar naar school en kan daardoor niet lezen of schrijven.

Verzoeker verliet Irak op 17 september 2018 via de grens met Turkije. In oktober 2018 reisde hij vervolgens verder naar Griekenland, alwaar hij zich gedwongen voelde om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Verzoeker wachtte de procedure niet af en trok verder richting Duitsland. Verzoeker diende ook hier een verzoek tot internationale bescherming in, doch opnieuw zonder de beslissing af te wachten. Hij reisde verder naar België toe.

Verzoeker diende zijn verzoek tot internationale bescherming in op 10 december 2019. Hij verblijft sindsdien in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Irak).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Irak (“nationaliteit: Irak”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Irak. Hij werd geboren als soennitische moslim op [...]juli 1994 in Zakho (Koerdische Autonome Regio, KAR). Hij ging slechts één jaar naar school en kan daardoor niet lezen of schrijven. Verzoeker verliet Irak op 17 september 2018 via de grens met Turkije. Verzoeker verliet zijn land van herkomst derhalve bijna vijf jaar geleden. Sindsdien keerde hij niet meer terug.

In oktober 2018 reisde hij vervolgens verder naar Griekenland, alwaar hij zich gedwongen voelde om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Verzoeker wachtte de procedure niet af en trok verder richting Duitsland. Verzoeker diende ook hier een verzoek tot internationale bescherming in, doch opnieuw zonder de beslissing af te wachten. Hij reisde verder naar België toe.

Verzoeker diende zijn verzoek tot internationale bescherming in op 10 december 2019. Hij verblijft sindsdien in België.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften, zoals dit ook blijkt uit de vaststellingen die kunnen gemaakt worden in het administratief dossier.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Verzoeker verwijst hiervoor eveneens naar de aangehaalde elementen in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Hiertoe werd geen (inhoudelijke) beoordeling gemaakt. Op 7 april 2023 werd een beslissing genomen waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoeker als niet-ontvankelijk werd afgewezen. Als motivering wordt gesteld dat verzoeker de retributie niet heeft betaald. Er werd derhalve geen inhoudelijke beoordeling, hetgeen ten onrechte wordt verondersteld in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt immers: "Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 11/05/2023 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af" (stuk 1).

Verzoeker stelt vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie zoals deze door hem werd aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, hierover geen enkel inhoudelijk motief te vinden is in de bestreden beslissing. Ook in de eerder beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 7 april 2023 werd geen inhoudelijke beoordeling uitgevoerd door verweerder.

Nergens blijkt dat met dit belangrijk gedeelte van de persoonlijke (en gekend) situatie van verzoeker werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet blijkt dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De persoonlijke situatie van verzoeker wijst er evenwel op dat er een reëel risico is dat verzoeker in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker wijst hiertoe op de elementen die blijken uit zijn administratief dossier.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Irak. Hij werd geboren als soennitische moslim op [...]juli 1994 in Zakho (Koerdische Autonome Regio, KAR). Hij ging slechts één jaar naar school en kan daardoor niet lezen of schrijven. Verzoeker verliet Irak op 17 september 2018 via de grens met Turkije. Verzoeker verliet zijn land van herkomst derhalve bijna vijf jaar geleden. Sindsdien keerde hij niet meer terug.

In oktober 2018 reisde hij vervolgens verder naar Griekenland, alwaar hij zich gedwongen voelde om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Verzoeker wachtte de procedure niet af en trok verder richting Duitsland. Verzoeker diende ook hier een verzoek tot internationale bescherming in, doch opnieuw zonder de beslissing af te wachten. Hij reisde verder naar België toe.

Verzoeker diende zijn verzoek tot internationale bescherming in op 10 december 2019. Hij verblijft sindsdien in België.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften, zoals dit ook blijkt uit de vaststellingen die kunnen gemaakt worden in het administratief dossier.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. In een eerste middelonderdeel wijst verzoeker erop dat hij op 2 december 2021 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 23 maart 2023 door middel van de afgifte van een bijlage 42. Op het ogenblik van het indienen van het onderhavig verzoekschrift, was het beroep tegen deze beslissing nog hangende. Verzoeker voert aan dat het bestreden bevel steun vindt in de voormelde weigeringsbeslissing. Indien het beroep tegen de voormelde weigeringsbeslissing gegrond wordt verklaard, dient het onderhavig bevel volgens verzoeker tevens vernietigd te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient op te merken dat voormelde bijlage 42 werd ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest met nummer 292 121 van 18 juli 2023.

Op 11 mei 2023 werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omwille van een gebrek aan buitengewone omstandigheden. Uit het intern systeem van de Raad blijkt niet dat er een beroep werd ingediend tegen voormelde onontvankelijkheidsbeslissing. Een dergelijk beroep heeft alleszins geen schorsende werking en verhindert de uitvoering van het bestreden bevel niet.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de vernietiging van het bestreden bevel zich opdringt vanwege de nietigverklaring van een negatieve beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.3. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij geboren is als een soennitische moslim in Irak. Hij zou maar één jaar naar school zijn geweest en analfabeet zijn. Verzoeker zou Irak verlaten hebben in 2018 en zou sindsdien niet meer teruggekeerd zijn. Verzoeker voert aan dat hij niet langer enige binding heeft met zijn land van herkomst en behoeftig is om te voorzien in zijn basisbehoeften. Omwille van deze redenen zou verzoeker bij zijn terugkeer naar Irak in een toestand terecht komen van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat zou stellen te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften. Verzoeker voert aan dat er omtrent deze elementen geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing. Hij beroept zich op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing gesteund op artikel 52/3, § 1, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat, nadat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten geeft, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, van de vreemdelingenwet. In de huidige zaak staat buiten betwisting dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 april 2021 een weigeringsbeslissing nam inzake het verzoek om internationale bescherming. Verzoekers beroep is vervolgens bij arrest nr. 264 484 van 29 november 2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen. Verzoeker bevindt zich aldus in een situatie waar in beginsel de verweerder hem een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven.

Waar verzoeker betoogt dat er bij het nemen van het bestreden bevel rekening gehouden diende te worden met de elementen die hij aanvoerde in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 11 mei 2023. Er werden geen buitengewone omstandigheden weerhouden die het voor verzoeker zeer moeilijk dan wel onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst. De buitengewone omstandigheden waar verzoeker naar verwijst werden aldus beoordeeld in het kader van voormelde procedure. Bovendien duidt verzoeker geen concrete elementen aan die in het kader van het onderhavig bevel opnieuw of in andersluidende zin beoordeeld moeten worden door verweerder. Het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft in ieder geval geen schorsende werking en verhindert de uitvoering van het onderhavig bevel niet.

Waar verzoeker in het middel verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt uit de lezing ervan dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot de in dit wetsartikel vermelde belangen. In de bestreden beslissing wordt er immers gemotiveerd als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.15/01/2020) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.15/01/2020) dat een oom legaal in Nederland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd”.

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker niet in op het hoger belang van het kind noch op zijn gezondheidstoestand. In dit opzicht weerlegt hij de motieven van de bestreden beslissing dus niet. Wat betreft verzoekers gezinsleven voert hij aan dat hij geen netwerk meer heeft in zijn land van herkomst. In het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet komt het verweerder echter enkel toe om na te gaan of verzoekers familieleden in België de uitvoering van het bestreden bevel verhindert. Verzoeker betwist niet dat hij in België geen gezins- en/of familieleden onderhoudt. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming reeds onderzoek werd uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit deze procedure blijkt dat er geen reden was om aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat hij in Irak niet langer beschikt over een afdoende sociaal en familiaal netwerk, een gebrek aan huisvesting en een inkomen. Hij betoogt dat hij dreigt buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoeker onderbouwt zijn betoog echter niet met enig begin van bewijs. Er dient te worden herhaald dat een loutere stelling niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Ook waar verzoeker aanvoert dat hij geboren is als een soennitische moslim en analfabeet is, verduidelijkt hij niet waarom deze elementen hem zouden blootstellen aan een reëel risico op foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Waar verzoeker tot slot aanvoert dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat het bestreden bevel geen motief bevat omtrent verzoekers persoonlijke situatie, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering bevat met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Wat betreft artikel 3 van het EVRM dient opgemerkt te worden dat uit deze bepaling als dusdanig geen plicht tot formeel motiveren volgt. Bovendien is uit het voorgaande gebleken dat verzoeker de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT